

POSLEDNJA ŽELJA MOJE MAME je bila, da grem na počitnice.

»Samo naredi to, prav?« je rekla in mi potisnila pramen las za uho.
»Rezerviraj potovanje in pojdi. Tako kot normalni ljudje.«

Na počitnicah nisem bila že osem let.

Odvrnila sem: »Prav,« ampak tako, kot to storiš, ko te za nekaj prosi bolna mama. Nato sem, kot da se pogajava, dodala: »Šla bom na *ene* počitnice.«

Seveda takrat nisem vedela, da je bila to njena poslednja želja. Mislila sem, da se pač pogovarjava v bolnišnici sredi noči.

Nato pa je nenadoma prišla noč po njenem pogrebu. Nisem mogla spati, ves čas sem se premetavala po postelji in razmišljala o tistem trenutku. O tem, kako mi je strmela v oči in mi stisnila dlan, da bi zapečatila dogovor – kot da bi bile počitnice nekaj tako pomembnega.

Ura je odbila tri ponoči. Oblačila, ki sem jih nosila na pogrebu, so visela na stolu. Zaspati sem skušala že od polnoči.

»Prav. Prav,« sem rekla na glas, čeprav ni bilo nikogar v sobi.

Nato sem se splazila čez odeje, da bi našla svoj prenosnik nekje na tleh. V modri svetlobi zaslona sem z napol priprtimi očmi vtipkala v iskalnik »najcenejše letalske vozovnice kamorkoli«, našla spletno stran s seznamom direktnih letov za šestinsedemdeset dolarjev, se po zaslonu pomikala gor in dol, kot bi igrala ruleto, nato pa se naključno ustavila pri Toledu v Ohio – in kliknila gumb »Kupi«.

Dve vozovnici za Toledo. Nevračljivi, kot se je pokazalo kasneje. Nekakšna posebna ponudba za zaljubljenca na valentinovo.

Opravljeno.

Obljuba izpolnjena.

Vse skupaj mi je vzelo manj kot minuto.

Zdaj sem se morala le še prisiliti, da grem.

A še vedno nisem mogla zaspati.

Ob petih zjutraj, ko se je nebo ravno začelo svetliti, sem obupala. Vse rjuhe in odeje sem potegnila s postelje, se odvlekla do vgradne omare, se zvila v improvizirano gnezdo na tleh in končno zaspala v temnem prostoru brez oken.

Ko sem se zbudila, je bila ura štiri popoldne.

V paniki sem skočila pokonci in se začela opotekati po sobi – narobe sem si zapela srajco in se udarila z nogo ob posteljo –, kot da bi zamujala v službo.

Ampak nisem.

Moj šef Glenn mi je namreč rekel, naj ne pridem. Pravzaprav mi je to *prepovedal*. Za cel teden.

»Sploh ne razmišljaj o delu,« je rekel. »Samo ostani doma in žaluj.«
Ostanem naj doma? In žalujem?

Nikakor.

Še posebej zdaj, ko sem kupila dve vozovnici za Toledo, sem morala najti Robbyja, svojega fanta, in ga prisiliti, da gre z menoj.

Kajne?

Nihče ne gre sam v Toledo. Še posebej ne na valentinovo.

V tistem trenutku se je to zdelo zelo nujno.

Če bi bila v drugačnem čustvenem stanju, bi Robbyju lahko preprosto poslala sporočilo, naj se po službi ustavi pri meni, in ga prijazno povabila, da gre z menoj. Ob večerji in pijači. Kot oseba pri zdravi pameti.

Mogoče bi bil to boljši načrt.

Ali pa bi prinesel boljši rezultat.

Ampak v tistem trenutku nisem bila pri zdravi pameti. Bila sem oseba, ki je *spala v omari*.

Ko sem tisto popoldne prišla v pisarno – tik pred koncem delovnega dne –, sem imela lase napol počesane, srajco napol zataknjeno v hlače, v žepu hlačnega kostima, ki sem ga imela oblečenega na pogrebu, pa je bil še vedno zložen program z mamino fotografijo iz srednje šole.

Verjetno je čudno, če greš v službo dan po maminem pogrebu.

To sem celo raziskala: ljudje po smrti družinskega člana najpogosteje ostanejo doma tri dni – čeprav mi je Glenn naročil, naj ostanem doma pet dni. Ponoči sem v brskalnik vtipkala tudi: »kako prodati hišo staršev«, »kaj zabavnega početi v Toledu« (presenetljivo dolg seznam) in »kako premagati nespečnost«.

Skratka, sploh ne bi smela biti tukaj.

Zato sem tudi oklevala pred Glennovimi vrati. In tako sem po naključju prisluškovala – ter slišala, kako se Robby in Glenn pogovarjata o meni.

»Ko boš povedal Hanni, bo čisto znorela,« je bilo prvo, kar sem slišala. To je bil Robbyjev glas.

»Mogoče te bom prisilil, da ji poveš ti.« To je bil Glenn.

»Mogoče bi moral še enkrat premisliti o tem.«

»Ni mi treba.«

To je bilo dovolj. Odprla sem vrata. »O čem moraš še enkrat premisliti? Kdo mi bo povedal kaj? In zakaj natanko bom čisto znorela?«

Kasneje sem uzrla svoj odsev v ogledalu in videla natanko tisto kot onadva, ko sta se obrnila v smeri mojega glasu – recimo le, da so bili to med drugim krvavo rdeče oči, zmečkan ovratnik srajce pod suknjičem in močno razmazana maskara od prejšnjega dne.

Strašljivo. Ampak Glenna se ni dalo zlahka prestrašiti. »Kaj počneš tukaj?« je vprašal. »Pojdi stran.«

Niti ni bil pretirano prijazen.

Sredi vrat sem zavzela samozavestno držo. »Govoriti moram z Robbyjem.«

»To lahko narediš zunaj pisarne.«

Ni se motil. Praktično sva živela skupaj. Kadar nisva delala. Kar pa je bilo večino časa.

Toda kaj naj bi storila? Šla stat na parkirišče?

»Pet minut,« sem se poskusila pogajati.

»Ne,« je rekel Glenn. »Pojdi domov.«

»Ne morem biti doma,« sem odvrnila. »Nekaj moram početi.«

Vendar Glennu to ni bilo mar. »Tvoja mama je pravkar umrla,« je rekel. »Bodi s svojo družino.«

»Ona je bila moja družina,« sem rekla, pri tem pa pazila, da je moj ton ostal miren.

»Natanko tako,« je rekel Glenn, kot da sem s tem dokazala, da ima prav. »Žalovati moraš.«

»Ne vem, kako,« sem odvrnila.

»Tega ne ve nihče,« je rekel Glenn. »Bi rada priročnik?«

Zavila sem z očmi. »Če ga imaš.«

»Tole je tvoj priročnik: *pojdi stran od tod*.«

Zmajala sem z glavo. »Vem, da misliš, da moram,« – za trenutek sem oklevala, ker nisem bila prepričana, kaj misli, da moram storiti –, »posedati in razmišljati o svoji mami ali karkoli že ... Ampak v redu sem. Zares.« Nato sem dodala nekaj, kar ni bilo popolnoma neresnično: »Nisva si bili tako zelo blizu.«

»Bili sta si dovolj blizu,« je rekel Glenn. »Spokaj se.«

»Pusti mi, da ... uredim dokumente. Ali kaj podobnega.«

»Ne.«

Želim si, da bi lahko rekla, da je bil Glenn – mišičnjak s plešasto glavo in pegami, za katere se zdi, da mu jih je nekdo potresel po koži – eden tistih šefov, ki se zdijo grobi, vendar jim je v resnici mar zate.

Toda Glennu je bilo mar predvsem za Glenna.

In očitno se je odločil, da trenutno nisem zmožna opravljati dela.

To sem razumela.

Bilo je nenavadno obdobje. Komaj sem se vrnila z naloge v Dubaju, ko sem prejela klic z urgence, da je mama omedlela na prehodu za pešce.

Nenadoma sem se znašla v bolnišnici in izvedela, da ne more nehati

bruhati. Ni vedela, katerega leta smo in kdo je predsednik. Zdravnica, ki je imela na zobeh razmazano šminko, mi je povedala njeno diagnozo: mama je bila v zadnjem stadiju ciroze. Začela sem se pripraviti z njo in jo prepričevala: »Ne pije več! Zares *ne pije več!*«

Potem sem tisti večer šla k mami domov po tople nogavice in njeno najljubšo odejo ter našla skrito zalogo vodke. V obupu sem vsebino vseh steklenic zlila v kuhinjski odtok in pustila teči vodo, da bi sprala vonj po vodki, pri tem pa ves čas razmišljala, da bo moj največji izziv, da se ji pomagam postaviti na noge.

Že spet.

Predvidevala sem, da bova imeli še časa.

Tako kot to vedno predvidevamo.

Nato pa je umrla, še preden sem sploh popolnoma dojela, da jo lahko izgubim.

To je bilo veliko. Celo Glenn, ki je imel čustveno inteligenco kladiva, je to razumel.

Toda najmanj od vsega sem si želela *ostati doma in razmišljati o tem.*

Prepričala ga bom, da mi dovoli, da se vrnem v službo, pa če naju to oba stane življenje.

Potem bom Robbyja prepričala, da greva v Toledo.

In potem bom mogoče, samo mogoče, lahko zaspala.

Odločno, kot da bi ju izzivala, naj me kdo od njiju ustavi, sem stopila v pisarno in sedla na prazen stol nasproti Glennove mize. »O čem se pogovarjata?« sem nekoliko spremenila temo. »Imata sestanek?«

»Pogovarjava se,« je rekel Glenn, kot bi vedel, da sem jima prisluškovala.

»Ti se ne pogovarjaš, šef,« sem odvrnila. »Samo sestanke imaš.«

Robby, kot vedno privlačen s črnimi trepalnicami, ki so obrobljale njegove modre oči, me je pogledal, kot da sem podala dober argument.

Vzela sem si trenutek in ga občudovala. Ko ga je mama spoznala, je bila zelo navdušena nad njim. »Tak je kot astronaut,« je rekla – in imela je popolnoma prav. Po glavi je bil po vojaško napol pobrit, vozil je starinski porsche in bil neverjetno samozavesten. Na najboljši, najbolj

seksi in najbolj astronautski način. Na mamo sem naredila vtis, ker sem hodila z njim. Če sem iskrena, sem naredila vtis tudi nase.

Robby ni bil le najbolj kul oseba, s katero sem kdaj hodila – bil je tudi najbolj kul oseba, kar sem jih kdaj *spoznala*.

Ampak to ni bilo bistveno. Obrnila sem se nazaj proti Glennu. »Kaj natanko boš prisilil Robbyja, da mi pove?«

Glenn je zavzdihnil, češ *očitno bomo to opravili zdaj*. Nato je rekel: »Hotel sem počakati, da se boš,« – premeril me je od glave do pet –, »vsaj stuširala ... ampak odpiramo podružnico v Londonu.«

Namrščila sem se.

»Podružnico v Londonu?« sem vprašala. »Zakaj je to slaba novica?«

Glenn je nadaljeval. »In potrebovali bomo nekoga, ki bo ...«

Moja roka je švignila v zrak. »Jaz grem! Sprejemem ponudbo! Sem za!«

»... uredil tamkajšnjo pisarno in jo postavil na noge,« je dokončal Glenn. »Za dve leti.«

Halo? London? Selitev v London in projekt, ki bo zahteval toliko dela, da dve celi leti ne bo pomembno nič drugega?

Brigajo me počitnice! Sem za!

Že misel na to mi je prinesla olajšanje, ki se je širilo po meni kot valovi. *Projekt, ki mi bo popolnoma zapolnil življenje, bi me lahko potencialno za vedno zamotil pred mojimi problemi.*

Ja, prosim!

V tistem trenutku sem opazila, da me Robby in Glenn čudno gledata.

»Kaj?« sem vprašala in pogledovala med njima.

»Šel bo eden od vaju ...« je rekel Glenn in pokazal name in na Robbyja.

Seveda. Bila sem Glennova varovanka, ki jo je leta učil vsega, kar je znal, Robby pa je bil seksi talent, ki ga je speljal konkurenci. Kdo drug bi sploh lahko bil v igri?

Še vedno nisem razumela, v čem je problem.

»To pa pomeni,« je nadaljeval Glenn, »da bo tisti, ki ne bo šel, moral ostati tukaj.«

Svoje delo sem tako zelo oboževala, da me ni prizadela niti možnost dvoletne ločitve od fanta. Niti malo.

To tudi kaže, kako obupano sem se želela vrniti v službo.

»Odločitev bom naznanil po novem letu,« je rekel Glenn. »Do takrat sta oba v igri za napredovanje.«

Nobenega tekmovanja ne bo. Služba bo moja.

»Prav,« sem rekla in skomignila, češ *pa kaj potem?* »Že prej sva tekmovala.« Pokimala sem Robbyju. »Rada tekmujeva. In dve leti ni veliko časa, ne glede na to, kdo bo zmagal. To bova zmogla, kajne?«

Če bi bila bolj pozorna, bi morda opazila, da Robby nad vsem skupaj ni bil tako navdušen kot jaz. Vendar sem bila v tistem trenutku preveč obupana, da bi mislila na kogarkoli drugega kot nase.

Strah me je bilo, da bi občutila vse posledice izgube mame. Groza me je bilo, da bi obtičala doma, ne da bi me karkoli lahko zamotilo. Osredotočena sem bila samo na to, da čim prej pobegnem – najraje v kako oddaljeno državo.

Naslednji teden sva z Robbyjem imela na urniku tritedensko skupno nalogo v Madridu, vendar nisem bila prepričana, ali bom lahko čakala tako dolgo.

Naprej bom morala preživeti proste dni, ki mi jih je odredil Glenn.

»Glede na to, kar sem slišala med prisluškovanjem,« sem rekla in pokazala proti vratom, »sem pričakovala slabo novico.«

»Nisva se pogovarjala o tem,« je rekel Robby in pogledal proti Glennu.

Tudi jaz sem se ozrla k njemu. »O čem pa?«

Glenn ni okleval. »Slaba novica je, da ne greš v Madrid.«

Ko zdaj razmišljam za nazaj, mi je jasno, da to, da sem prišla v pisarno – obupana, z divjim pogledom in razmršenimi lasmi –, najbrž ni pomagalo. Morda bi to lahko pričakovala.

A nisem.

»Ne grem v Madrid?« sem vprašala, misleč, da sem ga verjetno narobe slišala.

Robby je strmel skozi okno.

»Tako je,« je potrdil Glenn. Nato je dodal: »Nisi v primernem psihičnem stanju.«

»Ampak ...« Vedela nisem niti, kako naj ugovarjam. Kako naj rečem, *da je to edino, česar se lahko veselim?*

Glenn je potisnil roke v žepe. Robby je strmel skozi okno.

Končno sem vprašala: »Kdo gre namesto mene?«

Glenn je s pogledom ošinih Robbyja. Nato je rekel: »Taylor.«

»V Madrid gre ... Taylor?«

Glenn je pokimal. »Ona je naša druga najboljša možnost,« je rekel, kot da je s tem pogovor končan.

Pa ni bil.

»Mojo najboljšo prijateljico in fanta pošiljaš na nalogo, tako da bom tri tedne sama? Samo nekaj *dni* po tem, ko mi je umrla mama?«

»Mislim, da si rekla, da si nista bili tako zelo blizu.«

»Mislim, da si rekel, da sva si bili dovolj blizu.«

»Glej,« je rekel Glenn, »temu se reče poslovna odločitev.«

Zmajala sem z glavo. To je bilo nesprejemljivo. »Ne moreš me poslati domov in mi vzeti moj celotni podporni sistem. To je moje potovanje. To so moje stranke.«

Glenn je zavzdihnil. »Šla boš naslednjič.«

»Hočem iti tokrat.«

Glenn je skomignil. »Jaz pa hočem zadeti na loteriji. Vendar se to ne bo zgodilo.«

Glenn je bil tiste vrste človek, ki je menil, da te težave samo še okrepijo.

Vzela sem si trenutek in globoko vdihnila. Nato sem rekla: »Če bo šla Taylor na mojo nalogo, kam grem jaz?«

»Nikamor,« je odvrnil Glenn.

»*Nikamor?*«

Pokimal je. »Potrebuješ počitek. Poleg tega pa imamo že vse pokrito.« Z miško se je pomikal po zaslonu prenosnika. »Džakarta je zasedena. Kolumbija je zasedena. Bahrajn. Tisti naftni direktorji na Filipinih. Vse je zasedeno.«

»Ampak ... kaj naj bi pa počela?«

Glenn je skomignil. »Pomagala v pisarni?«

»Resno mislim.«

Glenn je nadaljeval. »Začni plesti. Vrtnari. Začni se intenzivno ukvarjati z osebno rastjo.«

Ne, ne in še enkrat ne.

Toda Glenn je vztrajal. »Potrebuješ nekaj časa zase.«

»Sovražim čas zase. Nočem ga.«

»Ne gre za to, kaj hočeš. Gre za to, kaj potrebuješ.«

Kdo pa je – moj terapevt? »Potrebujem delo,« sem rekla. »Ko delam, se počutim bolje.«

»Delaš lahko tukaj.«

Ampak jaz sem potrebovala pobeg.

Zdaj sem že čutila cmok v grlu. »Hej. Poznaš me. Veš, da se moram ves čas gibati. Ne morem kar sedeti tukaj in ... in *se marinirati* v vsej svoji bedi. Potrebujem gibanje. Nekam moram iti. Kot morski pes sem, a ne veš? Ves čas se moram gibati. Skozi škrge mi mora teči voda.« Pokazala sem na svoj prsni koš, kot da bi mu hotela pokazati, kje jih imam. »Če bom ostala tukaj,« sem končno rekla, »bom umrla.«

»Neumnost,« je rekel Glenn. »Umreti je veliko težje, kot misliš.«

Glenn je sovražil moledovanje.

Kljub temu sem moledovala.

»Pošlji me nekam. Kamorkoli. Moram drugam.«

»Ne moreš vse življenje bežati,« je rekel Glenn.

»Ja, pa lahko. Vsekakor lahko.«

Iz njegova izraza sem lahko razbrala, da sva se znašla na mrtvi točki. Vendar se nisem predala.

»Kaj pa tista naloga v Burkini Faso?« sem vprašala.

»Poslal bom Doghousa.«

»Tri leta več izkušenj imam kot on!«

»Ampak on govori francosko.«

»Kaj pa poroka v Nigeriji?«

»Poslal bom Amadija.«

»Niti pol leta še ni tukaj!«

»Ampak njegova družina je iz Nigerije. In govori ...«

»Prav. Pozabi.«

»... jorubščino in malo tudi igbojščino.«

To je bilo najpomembnejše. Glenn je moral zaščititi svoj ugled. »Poslal te bom,« je rekel, kot da je pogovor končan, »ko bo kaj primernega zate. Poslal te bom, ko bo to najboljše za agencijo. Nikoli pa te ne bom poslal namesto nekoga, ki je bolj usposobljen za nalogo.«

Pogledala sem ga s priprtimi očmi, kot da ga izzivam, naj mi oporeka. »Nihče ni bolj usposobljen od mene,« sem rekla.

Glenn me je premeril z izurjenim pogledom.

»Mogoče, mogoče pa tudi ne,« je končno rekel. »Ampak včeraj si pokopala mamo.«

Najina pogleda sta se srečala.

Nadaljeval je. »Imaš zvišan srčni utrip, krvavo rdeče oči in razmazano maskaro. Govoriš hitro in imaš hripav glas. Nisi se počesala, roke se ti tresejo in zadihana si. Čustvena razvalina si. Zato pojdi domov, stuširaj se, pojej nekaj zdravega, žaluj za mamo in si nato poišči kakšen preklemani hobi – kajti zagotavljam ti: nikamor ne greš, dokler se ne spraviš skupaj.«

Poznala sem ta ton.

Nisem ugovarjala.

Ampak kako natanko naj se vrnem na delo, če pa mi ne dovoli priti na delo?

2

SEM ŽE POJASNILA, S čim se preživljam?

Običajno skušam s tem čim dlje odlašati. Kajti ko boste izvedeli – ko vam bom dejansko povedala, kaj je moj poklic –, boste sestavili dolg seznam domnev o meni ... in vse bodo napačne.

Ampak verjetno ne morem več odlašati.

O mojem življenju ne morete imeti prave predstave, če ne veste, kakšna je moja služba. Torej: sem izvršna agentka za varovanje.

Vendar nihče nikoli ne ve, kaj to pomeni.

Recimo preprosto takole: sem telesna stražarka.

Veliko ljudi se zmoti in reče, da sem »varnostnica«, ampak da smo si na jasnem: to nima nič skupnega s tem, kar počnem.

Ne sedim v vozičku za golf na parkirišču pri trgovini.

Moje delo je elitno. Zahteva leta usposabljanja in zelo posebne spretnosti. Takšno službo je težko dobiti. Je nenavadna kombinacija glamuroznega življenja (potovanja v prvem razredu, luksuzni hoteli, neverjetno bogati ljudje) in popolnoma vsakdanjega (preglednice, kontrolni sezname, štetje kvadratkov na preprogah na hotelskih hodnikih).

Večinoma varujemo izjemno bogate (in občasno slavne) ljudi pred vsemi, ki jim hočejo škoditi. Za to pa smo zelo dobro plačani.

Vem, kaj si mislite.

Visoka sem meter petinšestdeset, ženska in niti približno mišičasta. Predstavljam si stereotipnega telesnega stražarja – morda vratarja v

klubu z oprijeto majico, ki mu stiska bicepse – in opazite, da sem bolj kot ne njegovo popolno nasprotje. Sprašujete se, kako bi lahko bila dobra pri svojem delu.

Naj to razjasnim.

Mišičasti velikani so ena vrsta telesnih stražarjev: najamejo jih ljudje, ki hočejo, da ves svet ve, da jih imajo.

Ampak stvar je v tem, da večina ljudi tega noče.

Večina strank, ki potrebujejo varovanje, noče, da kdorkoli ve za to.

Ne pravim, da gromozanski moški niso koristni. Ljudi lahko zastrašujejo. Lahko pa dosežejo tudi nasprotno.

Če sem iskrena, je vse odvisno od vrste grožnje.

Večinoma ste varnejši, če nihče ne ve, da vas nekdo varuje. In pri tem sem fantastična. To velja za vse ženske, ki opravljamo to delo, zato smo zelo iskane. Nihče nikoli ne posumi, kaj počnemo.

Vsi vedno mislijo, da smo varuške.

Sama opravljam delo tako, da večina ljudi sploh ne ve, za kaj gre – tudi stranka ne. Nihče ni videti manj smrtonosen kot jaz. Prej bi si mislili, da sem vzgojiteljica v vrtcu, kot pa bi sploh posumili, da vas lahko ubijem z odpiracem za vino.

Mimogrede, *lahko* bi vas ubila z njim.

Ali s kemičnim svinčnikom. Ali s prtičkom.

Ampak ne bom.

Ker če pride do točke, ko bi morala ubiti vas ali kogarkoli drugega, nisem opravila svojega dela. Moje delo je predvideti nevarnost, preden sploh nastane – in jo preprečiti.

Če vas moram zabosti v oko z vilicami, mi je spodletelo.

Meni pa nikoli ne spodleti.

Vsaj v poklicnem življenju ne.

Z drugimi besedami, pri moji službi ne gre za nasilje, ampak za izogibanje nasilju. Veliko pomembnejša je pamet kot pa mišice. Gre za pripravo, opazovanje in nenehno spremljanje dogajanja.

Gre za predvidevanja, vzorce in razbiranje situacije, še preden si v njej.

Ni samo nekaj, kar počneš, ampak nekaj, kar si – moja usoda je bila

verjetno zapečaten v četrtem razredu, ko so me izbrali, da skrbim za varnost v šolskem avtobusu, za kar sem dobila poseben trak in značko. (Značko imam še vedno na nočni omarici.) Ali pa v sedmem razredu, ko smo se preselili v stanovanje v bližini studia za džudžic in sem prepričala mamo, da me vpiše na tečaj. Ali pa zaradi vseh tistih groznih moških, ki jih je mama vedno pripeljala domov.

Kakorkoli že, ko sem v prvem letniku fakultete v kampusu zagledala stojnico z mornarsko modrim in belim napisom POBEGNI V FBI, sem se že skoraj odločila. Najraje bežim. Ko sem dosegla vrhunske rezultate na testih vestnosti, prepoznavanja vzorcev, opazovalnih sposobnosti, poslušanja in altruizma, so me hitro rekrutirali.

Vse dokler me ni speljal Glenn Schultz.

Preostalo je zgodovina. Naučil me je vsega, kar je vedel, začela sem potovati po svetu, ta služba je postala vse moje življenje in svoje odločitve nisem nikoli obžalovala.

Bistvo je, da sem to delo oboževala.

Saj ga tudi moraš. Moraš se mu popolnoma posvetiti. Pripravljen moraš biti, da prestrežeš kroglo – to pa ni kar tako, saj vsi ljudje, ki jih varuješ, niso ravno ljubeznivi –, če te nekdo ustrelji, pa to boli. Na kocki je veliko in delo je stresno, in če ga hočeš opravljati dobro, moraš to početi zaradi nečesa večjega od sebe.

Zato ga ljudje, ki obožujejo to delo, radi opravljajo: gre za to, da se odločiš, kakšen človek boš – vsak dan znova.

Pa tudi luksuzna potovanja so krasna.

Večinoma pa pomeni ogromno dela. Ogromno papirjev, predhodnih ogledov krajev, sledenja postopkom. Vse moraš zapisati. Nenehno si na preži. To ni ravno sproščujoče.

Ampak te pa zasvoji.

In zaradi tega običajno življenje postane precej dolgočasno.

Tudi kadar je v tej službi dolgčas, je še vedno vznemirljiva.

Ves čas se premikaš. Nikoli nisi pri miru. In preveč si zaposlen, da bi bil osamljen.

To mi je vedno ustrezalo.

Oziroma mi je, dokler mi Glenn ni ukazal, da ostanem v Houstonu – ravno v trenutku, ko sem najbolj potrebovala pobeg.

Istega dne, ko mi je Glenn povedal, da ne grem na nalogo v Madridu, mi avto ni hotel vžgati – zato me je nazadnje domov peljal Robby v svojem starinskem porscheju.

Kar je bilo v redu. Pravzaprav še bolje. Ker ga še vedno nisem povabila v Toledo.

Morda je bilo to zaradi dežja – ki je padal tako močno, da so vodo komaj odstranjevali celo brisalci pri najvišji hitrosti –, a šele ko sva se pripeljala do moje hiše, sem opazila, da je bil Robby ves čas nenavadno tiho.

Deževalo je premočno, da bi takoj izstopila, zato je ugasnil motor. Opazovala sva, kako je voda prekrila okna, kot bi bila v avtopralnici.

Takrat sem se obrnila k njemu in rekla: »Pojdiva na izlet.«

Robby se je namrščil. »Kaj?«

»Zato sem danes prišla v pisarno. Da te povabim na počitnice.«

»Kam?«

Začela sem obžalovati, da sem se naključno odločila za Toledo. Kako natanko naj ga prepričam, da greva tja?

»Z menoj,« sem odgovorila, kot bi vprašal nekaj drugega.

»Ne razumem,« je rekel Robby.

»Odločila sem se, da grem na počitnice,« sem rekla, češ *to ni težko razumeti*. »In rada bi, da greš z menoj.«

»Nikoli ne greš na dopust,« je rekel Robby.

»No, zdaj pa bom šla.«

»Povabil sem te na tri različna potovanja, pa si za vsako našla izgovor.«

»To je bilo prej.«

»Prej?«

Preden mi je umrla mama. Preden mi je Glenn prepovedal delati. Preden sem izvedela, da ne grem na Madrid. »Preden sem kupila dve nevračljivi vozovnici v Toledo.«

Robby me je nekaj časa opazoval. »Toledo?« Prej je bil zmeden, zdaj pa že popolnoma osupel. »Nihče ne gre na počitnice v Toledo.«

»Pravzaprav imajo svetovno znane botanične vrtove.«

Robby je zavzdihnil. »Ni šans, da greva tja.«

»Zakaj ne?«

»Ker boš potovanje odpovedala.«

»Ampak vozovnici sta nevrtačljivi.«

»Res se ne poznaš prav dobro, kajne?«

»Ne vem, v čem je problem,« sem rekla. »Hotel si na počitnice, zdaj pa bova šla. Ne moreš preprosto reči 'Super!' in sprejeti povabilo?«

»Pravzaprav ne morem.«

Njegov glas je bil nenavadno napet. Ko je to rekel, se je nagnil naprej in s prsti počasi drsel po volanu na način, ki je pritegnil mojo pozornost.

Sem že omenila, da znam brati telesno govorico tako, kot drugi berejo knjige? Telesno govorico znam govoriti bolje kot angleščino. Resno. Lahko bi jo zapisala v svoj življenjepis kot svoj materni jezik.

Odraščanje ob moji mami me je prisililo, da sem se naučila nasprotnega od jezika: vsega tistega, kar povemo brez besed. Priznati moram, da imam zaradi tega precej uspešno kariero. A če bi me vprašali, ali je to blagoslov ali prekletstvo, ne bi vedela, kaj naj rečem.

V tisti sekundi sem iz Robbyjeve telesne govorice razbrala, da ni zadovoljen. Groza ga je bilo tega, kar bo storil. Vendar je to vseeno nameraval storiti.

Ja. Vse to sem razbrala iz drsenja njegovih prstov po volanu.

In njegove napete drže. Naslednjega globokega vzdihla. Nagiba glave. In trepalnic, ki so jih njegove oči uporabljale kot ščit.

»Zakaj?« sem vprašala. »Zakaj ga ne moreš sprejeti?«

Robby je spustil pogled. Sledili so polovičen vdih, hiter stisk čeljusti in napeta ramena. »Ker mislim,« je rekel, »da bi se morala raziti.«

Nemogoče, pa vendar se je zgodilo: šokiral me je.

Obrnila sem se in pogledala armaturno ploščo. Površina je bila obdelana tako, da je spominjala na usnje.

Tega res nisem predvidela.